

ХВАЩАЙ МИСЛИТЕ ЗА ОПАШКАТА

ЙЕРОМОНАХ СИМОН БЕЗКРЪВНИ

Никога не бива да забравяме покаяната молитва и да бъдем внимателни към това, което става вътре в нас, самите. Учи се да издърпваш за опашката своята мисъл и умът не ще успее да се скрие в мишата дупка на изкушенията. Ако позволяваш на мислите безразборно да се разхождат в главата ти, то в нея скоро няма да остане нито капка здрав разум. Умът трябва да не пречи на спасението. Колкото и въпроси да ти е задал, на тях може да отговори само мълчаливото сърце.

По-малко мисли, повече живеи!

Неуправляемото постоянно „мислене“ отнема всичките ни сили – както телесни, тъй и душевни. Заради това, човек интуитивно се опитва да се занимава с нещо, за да може чрез труд и грижи не задълго да се отвлече от налудничавото въртене на ума в омагьосания кръг на безкрайните преживявания и въпроси. Умът е плътен параван, изтъкан от милионите нишки на помислите, който закрива нашето съзнание от покоя на собствения Дух. И може да бъде унищожен само с меч на покаяната молитва, отсичайки като добрите, така и лошите помисли.

Помислите са лепки, които се захващат за всичко, което се изпречва на жизнения ни път: светът, вещи, хора, предмети, обстоятелства, събития, всякаква информация, без значение дали ни е нужна или не. Прилепяйки се към всичко това, човешката личност става напълно материална и загива, омотана във всички тези тръни. Само пазейки молитвено внимание в сърцето си, човек може да придобие умиротворение и покой, а с тях идва и спасяващата Божествена благодат. Но внимавайте, когато поемете по този път на духовното преобразяване, **обез**ателно ще надигне своята змийска глава гордостта, която ще ви внушава, че вие „не сте като другите“. Всичко е вътре в нас, самите.

Погибелта и спасението, адът и раят, праведността и греховността – всичко е вътре в нас. На където се запътим, там ще пристигнем. Престани да съдиш света, той има Своя Съдник! По-добре се заеми със собственото си спасение и не допускай в ума си нито пращинки грях. А на всичко, което се случва с теб и около теб, давай винаги един и същи отговор: „Слава Богу за всичко!“, и не мисли повече за нищо. Колкото повече мислиш, толкова повече нещастия ще ти се случват. Повече молитва – по-малко нещастия! Следи ума си, не му разрешавай да се разпасва с мисли, пресичай дейността му с молитва и мълчание. Това никак не е просто, но е спасението и е най-доброто дело на земята!“

Превод от руски езк: Валя Марчелова

ТРЯБВА ЛИ ДА ИЗПОВЯДВАМ ВСЕКИ ПЪТ ЕДНИ И СЪЩИ ГРЕХОВЕ?

ПРОТОИЕРЕЙ МАКСИМ КОЗЛОВ

Трябва ли да изповядвам грехове, когато съм убеден, че не мога да се избавя от тях? Например - от раздразнението, което така ме обхваща, че едва се сдържам. Или осъждането - като започна да говоря за някого, обезателно стигам и до това, да го осъдя. За да не съгрешавам в тези неща, трябва да се затворя в килия, а аз си имам семейство, работа, приятели. Какъв е тогава смисълът всеки път да изповядвам едни и същи неща?

Ако след всяка изповед можехме мигновено да се избавим от всички изповядани грехове, то щяхме бързо да станем свети. Уви, в това е проблемът, че човек по своята природа е склонен към грях и да се промени веднага, по собствена воля, никому не е дадено. Необходима е дълга духовна работа, в която Сам Господ помага на човека. Заради това е нужен трезв подход към себе си, без илюзии, но и без униние.

Има различни грехове. Понякога човек може да извърши страшна постъпка – например, убийство на дете, аборт. Има немало вярващи жени, които през целия си живот с болка и срам си спомнят за това, което са извършили, преди да станат част от Църквата и твърдо са убедени, че не ще повторят това ужасно дело. Но има и страстни греховни навици, от които е много трудно човек да се избави.

За едни, това е раздразнението, за други – леността, за трети – склонността да остроумничат и да бъдат винаги център на внимание. И трябва ли човек да се кае за това? Естествено! А може ли твърдо да даде обещание, че ще се промени тутакси - гневливият да се превърне в образец на кротост, алчният – в пример за щедрост, невъздържаният по език - в скромен мълчаливец?!

За да не паднем в плен на илюзиите, трябва да не се поддаваме на необмислени обещания. Но можем да си обещаем друго- да подходим към изповедта с вътрешната нагласа: „Да, Господи, съзнавам своя грях и ще се постарая да се боря с него, но съзнавам и своята немощ и ако Ти не ми помогнеш, то не утре, но дори след години, нищо не ще се промени. Разбирам, че грехът ми е чуждороден, че не е част от същността ми и не бих желал да се примиря с него и да привиквам към него.

Затова го и изповядвам и ще го изповядвам и занапред, за да мога да се избавя от него.

Превод от руски езк: Валя Марчелова

ИСТОРИЯ ЗА ПРАВОСЛАВНИТЕ, КОИТО ЗАБРАВЯТ ДА НОСЯТ КРЪСТЧЕТО НА ГЪРДИТЕ СИ

СВЕЩЕНИК АЛЕКСАНДЪР ЗАЙЦЕВ

Винаги съм намирал за нелепо съчетанието кръстен и невъцърковен, както несъвместими са определенията: лекар - никога никого не излекувал; неумеец да кара шофьор; нелетял

летец и т.н. Това, което в светския и битов живот смятаме за недопустимо, някак си го допускаме в духовния живот.

Историята ми е истинска:

Преди време кръстих една девойка - Оля. Но преди това се срещяхме няколко пъти, обясних ѝ смисъла на Тайнството Кръщение, насочих я към молитви и четене на Евангелието.

По време на самото кръщение, едва бях успял да произнеса трикратното: „Изгони от нея всеки лукав и нечист дух!“, когато Олга побеля цялата и едва не загуби съзнание. Наложих се да прекъсна за кратко и да я поръся със светена вода.

- Често ли ти се случва? – попитах я.

- Не, за първи път. Направо не знам какво стана. Сякаш нещо измъкнахте от мен, излезе отвътре...

Постепенно се върна цветът на лицето ѝ и продължихме.

На следващата сутрин, отивайки към храма, я съзрях отдалеко – беше седнала на стъпалата и ме чакаше.

- Какво става? - попитах я учуден. До Литургията има цял час!..

- Ох, отче, ако знаете какво ми се случи тази нощ?! Преди да си легна, си прочетох молитвите. Легнах си и бях се унесла, когато усетих грубо побутване. Почувствах някакво враждебно присъствие и чух в ухото си неприятен глас: „Свали си кръстчето!“ Скокнах, светнах лампата, бързо запалих свещичка и започнах трескаво да се моля: „Отче наш, ... Богородице Дево, ...“.

„Ето какво било - помислих в себе си - този „приятел“, който се откъсна от Оля с Божия помощ и силата на Тайнството, реши да си върне позициите“. Но оставеният от беса дом на душата, слава Богу, се оказа зает, а не просто „изметен и почистен“. Оля имаше кръст, и самата тя сияеше с благодатните дарове на Духа, в устата ѝ още не бе изстинала молитвата... И лукавият, нямайки възможност да я приближи, беше решил да предприеме крайна и непопулярна мярка – да я изплаши.

Защо казвам непопулярна? Защото му е неизгодно сега да изяви същността си, понеже и чрез противното човек може да бъде тласнат към вярата. Твърде надеждните демонични сили днес действат неусетно, постепенно - чрез помисли, чувства. Времената на открита борба с демоните останаха в миналото, заедно с гигантите на духа! А съвременният разслаблен, обезверен и духовно беззащитен човек бива повален без борба - само чрез едно бесовско духване. За западните пък да не говорим, колкото по-малко вярват в съществуването на бесове, а те почти не вярват, толкова повече са им подвластни и послушни.

- Защо се изплаши – казвам ѝ, (самият мислейки си, че то наистина си е за плашене) – обратно, трябва да си радостна! Това, че ти е крещял в ухото и те е заплашвал, е от безсилие. Виждаш ли колко е добре, че се подготвихме за кръщението! Всичко това – и молитвите, и четенето на Евангелието, ти беше от помощ! А кръстът, като изповядване на вярата и защита от вражеските сили, да носиш винаги с особено достойнство и благодарение!

На литургията Олга се причасти и засия като храмове кръст на слънцето! Аз се размислих - защо на много хора в храмовете им става зле, понякога припадат и губят съзнание. Наистина, в многолюдните църкви става понякога доста душно, както и от дима на свещите. Но при нас - в провинцията, през седмицата няма толкова много богомолци в храма.

Случвало ми се е, идва младеж на събеседване и докато разговаряме, лицето му побледнява, виждам, че му става зле. Питам го дали е болен, а той отговаря, че допреди малко е бил абсолютно здрав, чувствал се е добре, но изведнъж му е прилошало... И ето, независимо от явното посочване на духовен недъг и необходимостта от редовно черкуване, изповядване, младият човек повече не стъпва в храма – бесът го отклонява.

Една рана, докато е покрита с пластир, не боли така силно. Но идва време и лепенката трябва да бъде снета, а раната да се открие. Така и бесовската сила се прилепва към човека, заживява с него, води го към грях. Ако нищо не отлепи този „демонски пластир“ – нито благодатта на храма, нито светостта на мощите, нито молитвата – бедният човек може да проживее така целия си живот - „залепен“, без да подозира кой го ръководи и разрушава

неговия живот. А ако се случи да влезе в съприкосновение с палещия огън на Духа, прогонващ злото от него, веднага изпитва болка, става му зле, като че ли нещо от него се откъсва.

Известно време след кръщението на Олга, една жена, чийто родственик опях на гробищата, ми предложи да ме отведе с автомобила си. Беше съвременна изискана дама, явно заможна, и доста общителна. По пътя ми разказа как се е кръстила и как, след като се прибрала в дома си, ѝ прилошало, нещо започнало да я души. Силно обезпокоена, започнала да се мята насам, натам, докато накрая скъсала верижката, на която висяло кръстчето ѝ. Едва тогава се успокоила, взела си вана и изпаднала в „блаженство...“. Оттогава не е окачвала кръста на врата си, защото се бояла.

Това е повод за размисъл и човек може да се досети, че тя не се е приготвила за това велико Тайнство, както подобава, че го е приела, подобно на стъкло или въздух, които пропускат през себе си светлината, но не я задържат.

На прощаване ѝ разказах за Олга, за вярата в Спасителя и за малкия кръст на гърдите, който може да се превърне в голямо препятствие за невидимия враг!

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм "Св.Атанасий" Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм "Св.Атанасий":

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм "Успение Богородично" (Малката Богородица) се отслужва акатист към св. Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и протойерей Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Школа по изобразително изкуство за деца – събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org